

Sygnatura akt VI Ka 489/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 czerwca 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Protokolant Monika Dąbek

przy udziale P. K. przedstawiciela Straży Miejskiej w G.

po rozpoznaniu w dniu 19 czerwca 2018 r.

sprawy **M. J.** ur. (...) w K.

syna E. i E.

obwinionego z art. 96 § 3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 19 lutego 2018 r. sygnatura akt III W 902/17

na mocy art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw i art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 (pięćdziesiąt) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

Sygn. akt VI Ka 489/18

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje.

Apelacja obwinionego nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje. Sąd odwoławczy nie doszukał się najmniejszych podstaw do odmiennej aniżeli Sąd I instancji oceny przeprowadzonego na rozprawie główniej materiału dowodowego, jak również do podważenia ustaleń faktycznych i ocen prawnych poczynionych w postępowaniu rozpoznawczym.

Sąd Rejonowy starannie i w prawidłowy sposób przeprowadził postępowanie dowodowe, a wyczerpująco zgromadzone dowody poddał następnie wszechstronnej i wnikliwej analizie oraz ocenie wyprowadzając trafne i logiczne wnioski końcowe. Tok rozumowania i sposób wnioskowania Sądu orzekającego przedstawiony w pisemnych motywach zapadłego wyroku jest prawidłowy i zgodny ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Poczynione w ten sposób ustalenia i oceny są prawidłowe i zasługują na pełną aprobatę.

Dochodząc do nich Sąd jurysdykcyjny nie przekroczył ram swobodnej oceny dowodów, a także nie dopuścił się żadnych uchybień proceduralnych, ze względu na które należałoby uchylić zaskarżony wyrok, a sprawę przekazać do rozpoznania ponownego.

Wszelkim wymogom formalnym zakreślonym przez obowiązujące przepisy prawa odpowiada też pisemne uzasadnienie orzeczenia, co umożliwia kontrolę odwoławczą. Wskazano w nim na jakich dowodach oparł się Sąd Rejonowy, dlaczego dał im wiarę oraz należycie wytłumaczono z jakich przyczyn i w jakich fragmentach relacji odmówił wiarygodności M. J. i świadkowi M. M. (1).

Również wymierzona kara grzywny za rażąco i niewspółmiernie surową uchodzić nie może.

Sąd I instancji słusznie uznał za niewiarygodne te elementy wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadka M., gdzie utrzymywali oni, iżby doszło do udzielenia M. J. ustnego pełnomocnictwa do prowadzenia sprawy o wykroczenie, a w konsekwencji, iżby wskazanie kto w dacie 5 marca 2017 r. kierował samochodem marki T. o nr rej.(...) objęte być miało tajemnicą obrońcy.

Podobnym teżom przeczyły bowiem wprost działania i zaniechania obwinionego i świadka mające miejsce po doręczeniu wezwania do wskazania osoby, jakiej powierzono dnia 5 marca 2017 r. wspomniany pojazd do kierowania lub użytkowania. Działania i zaniechania następujące tak względem przedstawicieli Straży Miejskiej w G., jak i we wzajemnych odniesieniach obu tych osób, co trafnie podkreślał Sąd orzekający.

Obwiniony nie przedstawił, w trakcie wizyty w siedzibie Straży Miejskiej pisemnego pełnomocnictwa pochodzącego od mandanta, wymaganego regulacją przepisu art. 83 § 2 kpk stosowanego odpowiednio na gruncie procedury w sprawach o wykroczenia (vide: art. 24 § 2 kpw). W żadnej mierze nie doszło też do udzielenia takiego pełnomocnictwa ustnie do protokołu organu prowadzącego czynności.

Ze strony M. J. nie nastąpiło poinformowanie choćby o tym, że pełnomocnictwo takie uzyskał nieformalnie – tj. wyłącznie ustnie, ani też zobowiązanie się do dostarczenia pełnomocnictwa pisemnego w określonym terminie.

Identycznie, brak było – w wykonaniu z kolei M. M. (1) – jakichkolwiek działań ukierunkowanych na potwierdzenie faktu udzielenia pełnomocnictwa obwinionemu typu: przesłanie takiego dokumentu, zapewnienie dopełnienia tej czynności, itp.

Gdyby zatem rzeczywiście doszło do udzielenia oraz przyjęcia pełnomocnictwa do prowadzenia sprawy o wykroczenie, któryś z wymienionych, lecz nade wszystko M. J. nie omieszkalby dopełnić naprowadzonych wyżej czynności w sposób czytelny i wyraźny oraz odpowiadający przepisom. Tym bardziej, iż chodziło o osoby dysponujące wykształceniem prawniczym, zajmujące się zawodowo doradztwem prawnym, które nie mogły nie wiedzieć o konieczności udzielenia pełnomocnictwa na piśmie lub ustnie do protokołu organu prowadzącego czynność.

Świadek M. M. (1) faktycznie podnosił na rozprawie, iż przekazał tę sprawę mecenasowi J. i poprosił, że jeśli coś takiego miałyby miejsce (tj. nieprawidłowe zaparkowanie), to żeby on go reprezentował. Zeznawał następnie, iż uważa, że udzielił panu J. ustnego pełnomocnictwa, to znaczy powiedział mu, iż jeśli będzie taka sprawa dotycząca niewłaściwego parkowania w G. (...), żeby tym się zajął. Relacjonował: „powiedziałem mu: proszę cię, gdyby była taka sprawa związana z parkowaniem tego samochodu, to proszę cię zajmij się nią”. Wedle świadka: „obejmowało to również prawo do obrony” (vide: k 62-63).

Depozycje świadka wskazywały, że rozmowa w kwestii problematyki nieprawidłowego parkowania była nader krótka i oszczędna w treści. Nie było tu wprost mowy o udzieleniu i przyjęciu pełnomocnictwa w sprawie o podobne wykroczenie, a zwłaszcza o dochowaniu wymogów formalnych określonych w art. 83 § 2 kpk w zw. z art. 24 § 2 kpw, one przy tym w istocie nie zostały zrealizowane. Nie ustalono żadnej linii obrony, nie określono nawet zakresu pełnomocnictwa, sposobu zawiadomienia organu prowadzącego czynności o udzieleniu go. Brak też wskazania, czy obwiniony pełnomocnictwo w ogóle przyjął, zaś świadek mówił zaledwie o swych osobistych odczuciach.

W takim stanie rzeczy Sąd Rejonowy zasadnie uznał, iż do udzielenia pełnomocnictwa nie doszło, zaś M. J. nie był chroniony tajemnicą obrońcy.

Sąd I instancji prawidłowo też ustalił, wskazał oraz ocenił wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar kary. Uwzględniła ona stopień zawinienia obwinionego i adekwatna jest do tego stopnia szkodliwości społecznej popełnionego przezeń czynu. Nie przekracza zarazem finansowych i majątkowych możliwości M. J..

Kara ta należycie spełni zatem swe cele zapobiegawcze, wychowawcze i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Mając to wszystko na uwadze i oceniając wyrok za trafny Sąd Okręgowy utrzymał go w mocy. O zryczałtowanych wydatkach postępowania odwoławczego oraz o opłacie za drugą instancję orzeczono jak w pkt. 2 wyroku niniejszego.